

J. B. Stoney

Mozes in de leerschool van God

Exodus 2 - 7

Exodus 2

Mozes is wel in het bijzonder een type van Christus als de grote Dienstknecht. Toch wordt zijn geschiedenis gekenmerkt door discipline. Het was een bijzondere tucht, die de bedoeling had zijn eigen wil buiten werking te stellen en plaats te maken voor een leven van dienstbaarheid: iets wat we volmaakt vinden bij de Heer Jezus Christus.

Mozes werd geboren in een tijd, waarin er van de farao een wet uitging om alle mannelijke kinderen van het volk Israël te doden. Er werd voor hem geen uitzondering gemaakt. Hij kwam ter wereld om te ervaren dat er geen plaats voor hem was op aarde. Voor de Heer der heerlijkheid was ook geen plaats, zelfs niet in een herberg. En de koning van Egypte beval dat Mozes – een type van de Heer – moest sterven op het moment dat hij geboren zou worden. Door het geloof werd hij gered door zijn ouders, “omdat zij zagen dat hij mooi was” (Ex. 2:2). Zij vreesden God en deden niet wat de koning van Egypte had bevolen (Ex. 1:17). Zij wisten door de diepe overtuiging van hun geloof, dat zij op God moesten vertrouwen voor dit kind. Zo werd dit jonge leven door het geloof gedragen. Wat een kracht moet hij later hebben kunnen putten uit deze handelwijze van zijn ouders. Hij was hun schuldenaar voor deze eerste training in de vrees en vermaning van de Heer!

Het begin van ons leven is bepalend voor het hele leven. Het eerste onderwijs dat wij ontvangen in de school van God geeft vorm aan ons karakter, het bepaalt de toon in ons leven die door de jaren heen niet verdwijnt. Mozes bestaan op aarde werd verzekerd door het geloof van zijn ouders. Hij werd drie maanden lang verborgen, en wat zal het zwaar zijn geweest in die negentig dagen. Maar ze verdroegen het. Daarna vertrouwden ze hem toe aan het water in een mand van biezen, een arkje. Elke plaats op aarde werd hem ontzegd. Hoe ouder hij werd, hoe moeilijker het werd hem te beschermen tegen het besluit van de farao.

Als wij door het geloof handelen en overtuigd zijn dat het alleen door het *geloof* is, dan geeft de Heilige Geest – die het geloof geeft – ons ook de wijsheid om te weten wat wij moeten doen. Zo handelden de ouders van Mozes. In normale omstandigheden zou wat zij deden, te gek voor woorden zijn. Maar door hun geloofsvertrouwen en een door liefde gedreven hart volbrengen zij rustig hun taak. Zij weten dat hun handelwijze – misschien op dat moment nog onbewust – een doel heeft.

De dochter van de farao haalde de huilende baby uit deze gevaarlijke situatie in het biezen mandje. Zij was de dochter van de man die hem had willen doden! Mozes ondervond in het prille begin van zijn leven de kilheid van de wereld. “*Het jongetje huilde*”, staat er (Ex. 2:6). Hij ondervond op zeer jonge leeftijd, nog voordat hij verstandelijk ontwikkeld was, de droefheid en de verlatenheid waarmee hij heel zijn leven lang zou worden geconfronteerd. De baby Mozes maakte dat niet bewust mee, maar niettemin verkeerde hij in die omstandigheden. Zijn tranen waren de voorbode van het verdriet, waarmee hij later nog vertrouwd zou raken. In het antwoord op dit verdriet zien we de tere aandacht en zorg van de Here voor hem.

We zien dat op een bijzondere wijze. De dochter van zijn vijand werd niet alleen het instrument voor zijn redding, maar hij werd ook weer toevertrouwd aan de zorg van zijn *eigen* moeder. En daarna werd hij opgenomen in het huis van de farao in luxe en eer. De eenzaamheid in deze wereld en de nimmer falende zorg van God waren de belangrijke lessen die hij leerde in zijn eerste levensjaren. Onbewust misschien, maar het waren lessen die niet meer uitgewist werden, want God onderwijst ons vroeg, diep en blijvend.

De tijd tussen deze gebeurtenis en de mededeling dat hij groot geworden was, wordt door Stefanus kort en bondig aangeduid met de woorden: “*En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid van de Egyptenaren en was machtig in zijn woorden en werken*” (Hand. 7:22). Hij werd opgevoed in aantrekkelijke omstandigheden, om zich bewust te worden van wat hij zou moeten loslaten. Daardoor wist hij

precies de gevoelens van het volk van God, wanneer dit ook voor die keus zou worden gesteld. Anderen hebben misschien veel moeten loslaten, maar niemand zoveel als hij. Als het volk het moeilijk zou krijgen met het opgeven van de uien en het knoflook van Egypte, hoeveel moeilijker was het voor Mozes geweest de weelde en de eer waarin hij was opgevoed aan het hof van de farao te moeten opgeven.

Door de tucht en de opvoeding van God werd hij voorbereid op het leiderschap, dat later op zijn schouders zou worden gelegd. De grootte van zijn vernedering maakt hem bekwaam anderen op te roepen hem hierin te volgen. Het persoonlijk afstand doen van elke waardigheid in Egypte gaf hem het recht de verlosser uit het land Egypte te worden: *“Door het geloof weigerde Mozes, toen hij groot geworden was, een zoon van Farao's dochter genoemd te worden, omdat hij er de voorkeur aan gaf met het volk van God slecht behandeld te worden, boven een tijdelijke genieting van de zonde, en de smaad van Christus groter rijkdom achtte dan de schatten van Egypte, want hij zag op de beloning”* (Hebr. 11:24-26). Hij deed dit nadat hij alles had ondervonden wat voor de natuurlijke mens aantrekkelijk is. Hij had de voordelen ervaren en toch deed hij afstand ervan. Dat is iets waar niemand van het volk en van de aartsvaders die vóór hem leefden, weet van had.

Abraham, Isaak of Jakob hebben deze vorming niet nodig gehad, want niemand van hen werd geroepen voor de taak die Mozes kreeg. Gods opvoeding en tucht zijn altijd gericht op een specifiek doel. Salomo ondervond de ijdelheid van alles hier op aarde. De Heer Jezus voelde dit door Zijn eigen morele volmaaktheid. Mozes werd erdoor omringd tot op veertigjarige leeftijd, en toen weigerde hij deze leefwijze.

Geen leider van het volk van God lijdt minder dan het volk waaraan hij leiding moet geven. Menselijke leiders bereiken op diverse manieren hun positie, maar ware leiders van het volk van God komen maar op één manier op hun positie, namelijk door *lijden*. Daardoor krijgen zij de kracht om de verantwoordelijkheid te kunnen *dragen* en elke belemmering te kunnen *verdragen*, en obstakels het hoofd te bieden. Ze hebben geleerd door de persoonlijke ondersteuning van de overste Leidsman, zodat ze daarna het volk kunnen leiden in een vast vertrouwen op God. Want ze zijn zelf in die leerschool geweest.

Mozes ging zijn broeders opzoeken, die onderdrukt werden. Ongetwijfeld was dit een goed voornemen van zijn hart. Maar wij zijn niet altijd in staat vorm te geven aan onze goede bedoelingen. De tijd moet rijp zijn, voordat men vrucht kan

verwachten. Ook al is er dus een oprecht verlangen, er is eveneens geduld en onderwijs nodig om opgewassen te zijn voor de taak die voor ons ligt.

In Johannes 13:37 zei Petrus dat hij de Heer wilde volgen. De Heer waarschuwde hem dat hij hem niet *kon* volgen, maar Hem integendeel zou verloochenen. Maar toen Petrus hersteld was en bevestigd in de liefde van Christus, zei de Heer dat hij Hem *moest* volgen (Joh. 21:18-19). De wens die Petrus eerst zo onbevreesd maar onwetend uitsprak, zou hij voortaan met bewijzen moeten staven.

Zo was het ook met Mozes. Hij had wel een goed voornemen, maar hij had nog niet geleerd de juiste weg te gaan. Hij kende de beproevingen van de weg nog niet en had ook nog niet de kracht om vol te houden. Zijn streven bewees alleen de ontoereikendheid van zijn eigen kunnen voor de taak die hij op zich wilde nemen; en het resultaat was dat hij die moest opgeven. Dit was het onvermijdelijke gevolg van de poging een op zichzelf juist doel in eigen kracht te bereiken. Mozes faalde en zijn eigen veiligheid en zijn leven liepen zelfs gevaar. *“Mozes vluchtte voor de farao en vestigde zich in het land Midjan, en zat bij een put”* (Ex. 2:15).

Wat een neerslachtige gevoelens moet Mozes hierbij hebben gehad. Zijn oprechte poging om iets goeds te doen voor zijn broeders was verijdeld. Waren al zijn persoonlijke opofferingen nu nutteloos geweest? Hij zat daar als een zwerver en een balling, als een vruchteloze boom in de woestijn. Maar als dat de gedachten van Mozes waren, Gods gedachten waren anders. De opdracht werd niet veranderd, alleen uitgesteld. Het was Mozes zelf, die nog niet bekwaam was als een vat voor de Meester. Zijn eigen wil was niet voldoende terzijde gezet.

Aan de andere kant was ook Gods tijd nog niet gekomen om het volk te verlossen. En ook de Israëlieten zelf waren nog niet klaar voor hun verlossing. Maar dat terzijde, want ons onderwerp is Mozes zelf. Om een instrument van God, een goede dienstknecht te worden, waren er veertig jaren van voorbereiding nodig. En zo zat Mozes nu bij de bron in Midjan, en begon het onderwijs dat hem zou vormen om zijn grote taak overeenkomstig de raadsbesluiten van God uit te voeren.

Veertig jaren van ballingschap lagen er nu voor hem. Of die veertig jaar voor hem een ononderbroken periode van droevige omstandigheden zouden zijn, hing grotendeels van hemzelf af. Het is altijd de vraag hoe je de tucht ondergaat en buigt voor de wil van God? Als Mozes goed handelde, zou zijn lot minder moeilijk en benauwend zijn. Op het moment dat iemand zich onderwerpt aan de tucht, wordt deze doeltreffend en kan ze verzacht worden. Misschien wordt ze niet helemaal weggenomen, maar het resultaat wordt duidelijker.

Mozes trad op als bevrijder van de herderinnen die verjaagd werden bij de bron. Hij kon op dat moment dan wel geen bevrijder zijn in grote kring, maar hij was het wel in kleiner gezelschap. Hij bleef niet somber treuren over zijn verloren positie, tegenspoed en oneer, zoals een dwaas die zijn eigen vlees eet. Hij onderwierp zich aan de omstandigheden en steeg uit boven zijn eigen gevoelens, en ging anderen dienen. Als ik mij niet boven de beproeving verhef, blijf ik onder de kracht ervan en dan ben ik niet vrij om te dienen met die hartelijkheid en blijmoedigheid van geest, die de drijfveer is van iedere ware dienst.

Er is geen beter bewijs van een goddelijke opdracht dan de bereidwilligheid om een taak uit te voeren, of het nu iets onbeduidends betreft of juist iets dat zeer aantrekkelijk is. Als wij ons helemaal inzetten voor wat de Heer ons heeft toevertrouwd om Hem daarin te dienen, dan wordt het droge land van de tucht een tuin van rust en troost, zelfs als we er zijn terechtgekomen met een verdrietig en eenzaam hart.

Mozes kreeg niet direct een beloning voor de dienst die hij bewees aan de herderinnen. Precies zoals de schenker niet meer dacht aan Jozef. Maar dat bleef niet zo. Reüel, de vader van de meisjes, liet hem halen, gaf hem onderdak en gaf hem bovendien zijn dochter Sippora tot vrouw. *“Zij baarde een zoon, en hij noemde hem Gersom, want, zei hij, ik ben een vreemdeling geworden in een vreemd land”* (Ex. 2:22). De laatste zinsnede toont het verborgen verdriet van Mozes. Hoewel hij een huis had, voelde hij zich toch een vreemdeling. Zijn zoon kreeg een naam, die hem steeds herinnerde aan zijn ballingschap, een herinnering die niet kon worden vervangen door de ontvangen vertroosting.

Hierdoor zou hij nooit zijn oorspronkelijke plan uit het oog verliezen. Dat moest ook niet, want het was een goed en door God gegeven doel. Maar Mozes moest nog verder worden voorbereid voor zijn taak. Paulus kon ook pas de grootste en heerlijkste dingen ontvangen en opschrijven, toen hij in de gevangenis in Rome zat. Hij was toen op een bijzondere wijze voorbereid voor die taak.

Veertig jaar lang deed Mozes zijn dagelijkse plichten. Hij was daarin steeds meer onderworpen aan Gods wil en zodoende was hij een voorbeeld bij het vervullen van de hem toegewezen taken. De verworven bekwaamheden als dienstknecht maakten hem ook geschikt als leider. Want niemand kan leiding geven, als hij niet eerst heeft geleerd om te dienen.

Exodus 3

Het werk van Mozes – weide zoeken voor de schapen van Jetro – was blijkbaar niet makkelijk. Want hij moest de kudde zelfs leiden naar de overkant van de woestijn. Eens kwam hij bij de berg Horeb, en hij was zich niet ervan bewust dat de dagen van zijn ballingschap ten einde liepen. Het ogenblik was gekomen dat God hem kon gebruiken, en wel met dezelfde opdracht die hijzelf zoveel jaar geleden zelfstandig had willen uitvoeren. Hij moest zijn broeders verlossen van het juk van Egypte. De lange voorbereidingstijd, die de Here voor hem nodig achtte, was nu voorbij. Deze periode werd afgesloten met een goddelijke openbaring: *“En de Engel van de HERE verscheen hem in een vuurvlam uit het midden van een doornstruik. Hij keek toe, en zie, de doornstruik brandde in het vuur, maar de doornstruik werd niet verteerd”* (Ex. 3:2). Dit verschijnsel trok de aandacht van Mozes. Zijn plichten konden hem niet ervan weerhouden Gods openbaring te bezien. Dat hoeft nooit. Als men de gewone plichten goed volbrengt, zijn ze een garantie voor hogere plichten. De herders, die in de nacht de wacht hielden bij hun kudden, waren door God uitverkoren om van de grootste goddelijke openbaring op aarde te getuigen.

Het is een van de grootste bewijzen van onderworpenheid aan God om de dagelijkse arbeid geduldig en volhardend te doen, en toch oog te hebben voor de bijzondere wegen van God: *“Mozes nu dacht: Laat ik toch dat wondere verschijnsel gaan bezien, waarom de braamstruik niet verbrandt. Toen de HERE zag dat hij het ging bezien, riep God hem uit de braamstruik toe: Mozes, Mozes! En hij antwoordde: Hier ben ik”* (Ex. 3:3-4). De HERE openbaarde Zichzelf hier in genade. Weliswaar in een vuurvlam, maar die was niet verterend. De heerlijkheid van God kwam tot de mens, en deze ondervond alleen genade en barmhartigheid. Toch was het heilige grond, en alleen maar met ontschoeide voeten kon de aanbieder naderen.

Bovendien: God kwam tot de mens! Het was niet de mens, die tot God naderde. Zo stelde de HERE Zichzelf voor in een vuurvlam in een braamstruik. Hij openbaarde Zijn liefdevolle gevoelens en Zijn belangstelling voor Israël. Van Gods kant was er niets dat de afstand handhaafde tussen de mens en God. Dit was een belangrijke en noodzakelijke les voor Mozes, die hier zag Wie God in Zijn liefde voor Zijn volk wilde zijn. Maar ook hoe de mens door Hem benaderd wordt.

Mozes had deze mededelingen dankbaar moeten aanvaarden. Na de lange, sombere periode waarin het leek alsof God Zijn volk had vergeten, zag Mozes Gods oneindige liefde en barmhartigheid voor Israël. Al die tijd had Hij het

voornemen het volk te verlossen. Maar Mozes had nu zijn eigen ongeschiktheid voor die taak leren zien. Hij begreep dat hij niet volgens zijn eigen inzichten, maar naar de gedachten van God zou moeten handelen. De God die voor hem stond in een vuurvlam, zou hem inderdaad niet verteren, maar Hij stond in de grootheid van Zijn eeuwige liefde en genade wel in scherp contrast tot zijn eigen impulsieve en onstuimige karakter. Zo had Mozes zich 40 jaar geleden gedragen, maar nu was hij diep overtuigd van zijn eigen ongeschiktheid. Hij zei: *“Wie ben ik, dat ik naar Farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden?”* (vs. 11).

God wilde hem echter bevestigen, onderwijzen en voorbereiden. De verzen 14 tot 22 vertellen ons hoe dat gebeurde. In de eerste plaats legde Hij Zijn dienstknecht Zijn bedoelingen uit. Dat moest hem zekerheid geven. Niet alleen om hem vertrouwen te geven, maar de dienaar die Gods gedachten begrijpt, is beter voorbereid. En hij is ook meer geschikt om zijn taak te verrichten, als hij de hele gang van zaken en de afloop in bijzonderheden kent. Maar nog meer – want het onderwijs van God is volmaakt: Mozes leerde zélf de kracht van God te voelen. Dat is genade en leven.

Exodus 4

De relatie tussen hemzelf en God moest sterker worden, voordat hij de relatie tussen God en Zijn volk goed kon begrijpen. Dit onderwijs kreeg hij in Exodus 4 op drie verschillende manieren:

1. Hij moest weten dat hij een macht bezat die groter was dan de macht waaraan hij normaal gesproken te gronde zou gaan. Zijn staf werd een slang, wat spreekt van de macht van de satan. Mozes vluchtte voor haar. Maar de HERE gaf opdracht haar te grijpen en zo werd in zijn hand weer de staf van Gods macht (vs. 3).
2. Hij leerde dat zijn eigen melaatse hand weer door God gezond werd gemaakt (vs. 6).
3. Hij leerde dat het water van de rivier de Nijl (de bron van leven en zegen), veranderde in bloed als het werd uitgegoten op het droge. Dit toont dat God het land Egypte zou oordelen (vs. 9).

Door deze drie lessen leerde hij de bekwaamheid voor de opdracht die hij kreeg, zodat hij zich in staat wist om zijn dienst te verrichten. Maar nog steeds aarzelde hij. Hoewel hij gesterkt was door wat hij had meegemaakt, dacht hij dat hij vanwege zijn moeizame spraak niet geschikt was. God is steeds vol genade als Hij Zijn dienstknechten klaarmaakt voor hun arbeid, zowel in de kleine als in de grote

dingen. Toch kan het gevoel van onbekwaamheid aanwezig blijven, zoals bij Paulus. Daarom zou Aäron de spreekbuis van Mozes worden. En toen alles geregeld was, *“nam Mozes zijn vrouw en zijn zonen, zette hen op een ezel en keerde naar het land Egypte terug; ook nam Mozes de staf Gods in zijn hand”* (vs. 20).

Mozes keerde op een heel andere manier terug naar het land Egypte, dan hij het had verlaten; dit toont hoe veertig jaar van discipline hun werk hadden gedaan. We zien nu geen smadelijke vlucht om het vege lijf te redden, als gevolg van een te groot zelfvertrouwen. Toen wilde hij optreden ten behoeve van zijn broeders, maar het gebeurde in onafhankelijkheid van God. Nu ging hij opnieuw, klein en zwak in eigen oog, maar bekleed met Gods kracht, een kracht die verwerkelijkt wordt in het bewustzijn dat alleen de afhankelijkheid van de Heer uitkomst biedt.

Maar er was nog één kwestie die geregeld moest worden tussen de HERE en Mozes (vs. 24). Het is een bijzonder voorbeeld van de noodzaak van Gods heiligheid in Zijn opvoedende tucht. We weten niet of Mozes heeft toegegeven aan de gewoonten van de Midjanieten, of dat hij gedacht heeft nooit meer zijn eigen volk terug te zien. In ieder geval had hij veronachtzaamd zijn zoon te besnijden. Zonder die grove fout te herstellen (zijn vrouw was een heidense), wilde hij nu de HERE gaan dienen. Hij handelde alsof het er niet toe deed dat hij deze goddelijke inzet niet had onderhouden. Hij moest leren dat dit niet kon worden vergeten door iemand die op deze wijze werd geroepen. Zijn verantwoordelijkheid moest beantwoorden aan zijn roeping. *“Onderweg nu, in een nachtverblijf, kwam de HERE hem tegen en zocht hem te doden”* (vs. 24). Zo onbuigbaar is Zijn heiligheid, en zo streng de verplichting tot gehoorzaamheid aan Zijn inzettingen, met name voor een dienstknecht. Zijn vrouw herstelde de inconsequentie van hun handelwijze, maar zó dat de schuld op Mozes viel. Zij keerde terug naar haar eigen land (vgl. Ex. 18:2), terwijl Mozes zijn weg vervolgde met Aäron.

Wat een les was dit bij het begin van zijn dienstwerk. Wat zal dit diepe indruk op hem hebben gemaakt! Een dienst van grote waarde of uitmuntende kennis van diepe waarheden is geen verontschuldiging voor het verwaarlozen van Gods inzettingen. Aan wie veel is gegeven, van hem zal ook veel worden geëist. Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan het Woord van God moet het leven en het gedrag van Zijn dienaar kenmerken. Met deze laatste ernstige les ging hij naar zijn arbeidsterrein. Komende vanuit de eenzaamheid van Midjan, zou hij een getuige zijn voor Farao. Opgelid in Gods bijzondere school, moest hij nu in het openbaar en op hoog niveau het resultaat van zijn onderwijs tonen.

Exodus 5

Laten we nu de verschillende ervaringen bezien, die Mozes meemaakte bij de vervulling van zijn taak. Wij hebben de voorbereidingen gezien voor zijn dienst. Maar een dienstknecht heeft voortdurend behoefte aan leiding en opvoeding, om zonder onderbreking afhankelijk te blijven van God. Deze nieuwe discipline begon bij Mozes bijna direct na zijn intrede op het arbeidsveld.

Samen met Aäron kwam hij bij Faraó en bracht hem het bevel van God over om het volk te laten gaan. Faraó weigerde niet alleen, maar hij verzwaarde ook de lasten van het volk. Dit was een ontmoedigend begin voor een aspirant dienaar. Mozes was zich ervan bewust dat zijn boodschap van God kwam. Maar alles wat eruit voortkwam, was de openlijke ontkenning van de rechten van God en een toenemende ellende voor het volk. Dat was nog niet alles. Het volk zelf verweet Mozes ook de oorzaak te zijn van deze lastenverzwaring. Dat was voor hem droevig en moeilijk te verteren, omdat die beschuldiging kwam van de kant van hen die hij had willen dienen. Wat kon hij doen in zulke omstandigheden? Hij ging terug naar de HERE met een verbitterde geest (vs. 22). Hij vertelde Hem zijn moeilijkheden en ontmoedigingen.

Het gevolg daarvan was dat hij iets nieuws moest leren: namelijk dat een dienstknecht niet moet letten op de resultaten bij het verrichten van zijn taak. In het algemeen is een werk als doeltreffend te beschouwen, wanneer de resultaten beantwoorden aan het gestelde doel en omgekeerd. Maar zo is het niet in het werk van God. De ware dienstknecht moet het oog alleen richten op het woord van de Meester, en het resultaat overlaten aan Hem die hem heeft gezonden.

Het is zoals met de Heer Jezus, die de steden waarin hij de grootste wonderen had verricht, verwijten moest maken vanwege hun ongeloof. Hij richtte Zich tot de Vader en zei: *“Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard”* (Matt. 11:25; Luc. 10:21).

Mozes moest in dezelfde geest leren handelen. Anders zou zijn dienst niet berusten op het werk van het geloof, maar op de succesvolle resultaten. Het werk zou dan zwak en onstandvastig zijn. En een man zonder geloof “is een wankelmoedig man, onberekenbaar op al zijn wegen” (Jak. 1:4-8).

Hoofdstuk 6

Nog meer onderwijs voor Mozes volgde in hoofdstuk zes. Hier leerde hij veelomvattende lessen omtrent het hart van God. Het was de inleiding tot het verdere onderwijs. Hoe meer we van God weten, hoe gemakkelijker het is van Hem afhankelijk te zijn: *“Gewen u toch aan Hem, opdat u vrede hebt; daardoor zal uw gewin groot zijn”* (Job 22:21). Hoe dieper onze kennis van Hem is, des te groter zal onze kalme en bestendige afhankelijkheid van Hem zijn.

God openbaarde Zichzelf aan Mozes als *Jahweh*, de God van het verbond. Die openbaring was niet aan Abraham, Isaak en Jakob gegeven. Met de aartsvaders had Hij wel een verbond gesloten om Israël het land Kanaän te geven; en dit verbond brengt Hij hier ook in herinnering. Maar Hij gaf een nieuwe openbaring van Hemzelf, die Mozes moest versterken en hem in staat zou stellen het hoofd te bieden aan voorkomende tegenslagen. Zo kon hij er zeker van zijn dat het uiteindelijke resultaat gunstig zou zijn, omdat het berustte op Gods woord en verbond.

Enigszins gerustgesteld ging Mozes weer naar de Israëlieten (vs. 8). Maar zij luisterden niet naar hem door ongeduld en moedeloosheid, en de harde slavenarbeid. Nog altijd was Mozes niet berekend op zijn taak. Toen de HERE hem opdroeg naar Farao te gaan, zei hij: *“De Israëlieten luisterden niet eens naar mij, hoe zou dan Farao naar mij luisteren, terwijl ik niet welbespraakt ben”* (vs. 11). Hij had zoveel meegemaakt, nadat hij eerst in eigen kracht had geprobeerd zijn volk te bevrijden, dat hij nu telkens geneigd was moedeloos te zijn. Hoe langer hij bezig was met zijn taak, hoe meer hij zich bewust was van de moeilijkheden en zijn eigen gebrek aan bekwaamheid.

De HERE wilde echter dat Mozes zonder aarzelen zijn werk zou doen. Daarom gaf Hij hem en Aäron opnieuw de opdracht naar de Israëlieten en naar Farao te gaan, en Zijn volk uit het land Egypte te leiden (vs. 12).

Het bevel uit vers 12 vormde de inleiding tot de verdere dienst van Mozes. Het gaf vastheid en zekerheid, zoals het toevertrouwde pand bepalend is voor onze dienst (1 Tim. 6:20). Als iemand zijn dienstwerk niet kent, zal hij nooit in staat zijn het op de juiste wijze te vervullen. Maar als iemand weet van de Heer Jezus een opdracht voor een bepaalde taak te hebben gekregen, zal hij een sterk besef van vertrouwen en verantwoordelijkheid hebben om te handelen.

Exodus 7

Deze opdracht kreeg Mozes van de HERE. Hij had nog wel een gevoel van eigen onbekwaamheid, maar kreeg de nodige zekerheden waardoor dit gevoel werd opgeheven:

1^e Mozes moest op Jahweh, de God van het verbond rekenen. Want het was deze God, die Zich had voorgenomen Zijn volk in Kanaän te brengen.

2^e Mozes kreeg een specifieke opdracht om namens Jahweh op te treden. Hij kreeg inzicht in de resultaten en gevolgen van zijn werk, die tot in detail werden omschreven.

3^e Om iedere aarzeling te overwinnen en ieder gevoel van ongeschiktheid, werd hij toegerust met kracht: *“Zie, Ik stel u als God voor Farao; en uw broeder Aäron zal uw profeet zijn”* (vs. 1). Hij kreeg het bevel voor de farao het wonder te herhalen, dat eerder zijn eigen ziel had gesterkt bij de brandende braamstruik: het veranderen van zijn staf in een slang. Toen moest hij de slang in zijn hand nemen om zijn eigen geloof te versterken, hier was het doel Mozes voor Farao te stellen als de leider die bekleed was met de kracht van God.

Deze genadige opdracht van de HERE vervolmaakte de discipline die nodig was voor Mozes, de man Gods. Dit gebeurde met het oog op zijn belangrijke werk, zodat niets hem kon afleiden van het doel, of twijfel hierover kon veroorzaken. Zo volvoerde hij trouw en onverschrokken zijn taak, gesterkt in de kracht van God tegenover de farao. En zonder verwijten in de richting van zijn broeders, totdat hij het grote doel van de eerste fase van zijn dienst had bereikt, nl. de verlossing van het volk uit Egypte. Vanaf de tijd dat hij in Gods dienst werd geroepen tot de nacht van het Pascha, toen hij met het volk uit het land trok, duurde deze bijzondere leerschool voor Mozes.

http://stempublishing.com/magazines/bt/BT02/1860_043_Discipline_Moses.html

Oude Sporen 2016

